

Arrest

nr. 264 017 van 22 november 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 29 oktober 2019, diende op 4 november 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 februari 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), waar verzoeker werd gehoord op 28 augustus 2020 en op 21 oktober 2020.

1.3. Op 30 juni 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 juli 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en van Koerdische afkomst te zijn. U bent geboren te X op X 1981. U bent ongehuwd en kinderloos. U werkte als zelfstandig handelaar in schoenen. Uw beide ouders en broers A. en M. wonen in Iran. Uw zus B.S. (O.V. XXX) verblijft in België en heeft eveneens een verzoek om internationale bescherming ingediend.

U bent geboren en opgegroeid in een strenggelovig islamitische gezin en was zelf gelovig tot uw achtentwintigste of negentwintigste levensjaar. U kwam in die tijd tot de conclusie dat de Koran niet het woord van God kon bevatten hetgeen maakte dat u niet meer in een religie geloofde en dat u vanaf dan ten aanzien van uw omgeving enkel nog maar deed alsof u de islam volgde. U was in die periode tevens druggebruiker. U raakte in het jaar 1384 (hetgeen overeenkomt met het jaar 2005 in de Gregoriaanse kalender) verslaafd. In 1393 hebt u de drugs aan de kant gelegd en bent u met de hulp van de organisatie Narotics Anonymous (NA), waar u vier à vijf jaar naartoe ging, verlost geraakt van uw verslaving. Het moment dat u met NA in contact kwam, voelde u zich herboren.

In 1396 werd u door uw zus gevraagd haar te helpen. U vernam dat ze bekeerd was tot het christendom, hielp haar onderduiken en vernam later dat ze het land had verlaten.

Op 4 tir 1397 (hetgeen overeenkomt met 25 juni 2018) ging u enkele weken naar Georgië - waar uw vriend H.R. woonde en werkte - om er als handelaar schoenen in te kopen. U verbleef er bij uw vriend H. en vond een bijbel onder zijn bed. U vond dit op zich niet speciaal maar vroeg hem wel of hij bekeerd was. U vroeg hem ook of het mogelijk was om eens een kerk binnen te gaan omdat u dit enkel kende vanuit films. H. nam u op zondag mee naar zijn kerk en u hebt er een viering bijgewoond. Ondanks dat u niet op zoek was naar een nieuwe religie en de kerk enigszins anders was dan u zich had voorgesteld, viel het u op dat de mensen dansten, zongen, klaptten en wijn dronken. U voelde er een gelijkaardige energie die u ook had ervaren tijdens de bijeenkomsten van de NA. U werd nieuwsgierig want u vroeg zich af waarom er een gelijkaardige energie was, waarom er zo'n verschil was met de islam en waarom uw zus voor deze religie gekozen had.

Terug in Iran besloot u zich te verdiepen in het christendom en vernam u van H. dat het mogelijk was om de Bijbel te downloaden. Pas tijdens het lezen van het nieuwe testament kwam u tot de constatactie dat u de religie niet meer kon loslaten omdat u meer en meer gelijkenissen zag met de NA. U bleef worstelen met de vraag wie Jezus Christus was omdat u niet kon aanvaarden dat Jezus Christus als mens ook als een god werd aanzien. U vond het zelfs blasfemisch. Tijdens het Iraanse nieuwjaar van 1398 kwam uw vriend H. naar Iran en hij bezocht u in uw winkel. U vertelde hem over uw vragen met betrekking tot het christendom. Hij stelde u voor om eens naar de huiskerk te gaan die hij met een collega A. had opgericht. In eerste instantie wilde u niet omwille van de risico's, maar aangezien u zelf niet uit uw vragen raakte, stemde u toe en A. contacteerde u. U deelde hem mee dat u enkel antwoorden op uw vragen zocht maar niet bekeerd was, hetgeen voor A. geen probleem was omdat H. u had aangebracht. A. stuurde u een boek 'Wat is het christendom' door, besprak enkele veiligheidsmaatregelen en nodigde u uit voor uw eerste huiskerkviering op 2 khordad 1398 (hetgeen overstemt met 23 mei 2019 in de Gregoriaanse kalender). U stelde vast dat H. vanop afstand de vieringen leidde. Ondanks dat u enkele vieringen bijwoonde, was u nog steeds niet overtuigd van het christendom, van het feit dat God zich maar aan de mensen kon tonen door middel van Jezus Christus. Echter, op 29 mordad 1398 (hetgeen overeenkomt met 20 augustus 2019) bent u bij uw vriendin H. en komt u, door een mier bezig te zien, tot het inzicht dat God, omdat hij zo groots is, niet anders kon dan in het lichaam van een mens te verschijnen op aarde. Op dat moment wist u dat u bekeerd was.

Op 5 mehr 1398 (hetgeen overeenkomt met 27 september 2019) was u onderweg naar de huiskerk viering toen u autopech kreeg. U liet uw wagen afvoeren naar een garagist wanneer u telefoon kreeg van H.. U verontschuldigde zich en zei dat u onderweg was, maar H. zei u niet te komen en Teheran te ontvluchten omdat agenten een inval hadden gedaan in de huiskerk. U bent vertrokken naar uw vriendin H. waar u ondergedoken bent. De volgende dag kreeg u oproepen van uw moeder en broers en besepte u dat er iets aan de hand was. U belde zelf terug naar uw buurman M. en deze vertelde u dat agenten

ook bij uw thuis geweest waren en dat uw vader zeer kwaad was. U hebt H. naar uw winkel laten gaan waar ze zag dat deze verzegeld was. Daarop besloot u Iran te verlaten. Uw vriend B. in Urmië heeft u daarbij geholpen.

Via Urmië, waar u twee dagen bij Behrouz hebt verbleven, bent u met een smokkelaar door de bergen de Iraans-Turkse grens overgestoken op 10 mehr 1398 (hetgeen overeenkomt met 2 oktober 2019). Vanuit Turkije bent u met een vrachtwagen naar België gekomen waar u bent aangekomen op 7 aban 1398 (hetgeen overeenkomt met 29 oktober 2019 in de Gregoriaanse kalender).

Bij terugkeer naar Iran vreest u op zijn minst gearresteerd te worden en in de gevangenis te belanden. In het slechtste geval vreest u executie. U vreest tevens problemen met uw familie omdat ze u niet meer aanvaarden.

Op 4 november 2019 hebt u in België een verzoek om internationale bescherming ingediend.

In België gaat u sinds 17 november 2019 naar de Evangelische baptistenkerk in Doornik. Op 8 maart 2020 bent u ook éénmaal naar de Iraans-Evangelische kerk in Kuurne geweest. Omwille van het corona-virus en de daarmee gepaard gaande lockdown in het voorjaar van 2020, volgde u online Bijbelstudies en vieringen van beide kerken.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw Iraans geboortebokje of Shenanameh voor alsook twee aanbevelingsbrieven van de voorgangers in de kerken in Doornik en Kuurne, foto's betreffende uw aanwezigheid in de kerk in Doornik, een foto betreffende uw aanwezigheid in de kerk in Kuurne, een foto van uw aanwezigheid tijdens een Bijbelstudie in het opvangcentrum, foto's van online-vieringen tijdens de coronavieringen, foto's van uw aanwezigheid tijdens een Bijbelstudie in de kerk in Doornik en afdrucken van berichten die u stuurde naar een zekere M., H., P., M. en H.s. Tot slot stuurde uw advocaat enkele opmerkingen over de notities van uw persoonlijk onderhoud door.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U vreest een lange gevangenisstraf of executie door de Iraanse autoriteiten en niet meer aanvaard te zullen worden door uw familie omwille van uw geloofsafvalligheid van de islam en bekering tot het christendom (vragenlijst CGVS, d.d. 25 februari 2020 en notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 28 augustus 2020, CGVS I, p. 16). U kan echter uw bekering tot het christendom alsook de problemen die u hierdoor gehad hebt in Iran niet aannemelijk maken.

Zo dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over de aanzet en het verloop van uw ontluikende interesse in het christendom weinig geloofwaardig zijn.

U bent bekeerd tot het protestantisme op 29 mordad 1398 (hetgeen overeenkomt met 19-20 augustus 2019) (vragenlijst CGVS d.d. 25 februari 2020, vraag 5). Meer dan een jaar eerder, op 4 tir 1397 (hetgeen overeenkomt met 25 juni 2018) zou u in Georgië voor het eerst in contact zijn gekomen met het christendom op een manier die uiteindelijk tot uw bekering heeft geleid (CGVS I, p. 12).

U haalt aan dat u op 4 tir 1397 als bij toeval een bijbel onder het bed van uw vriend H. R. vond in Georgië en hem hierover interpelleerde. Naast het opmerkelijke toevalselement, bent u er vooral niet in

geslaagd te overtuigen dat vanaf dat moment uw persoonlijke interesse in het christendom was gewekt. Zo blijkt dat u, in tegenstelling tot het diepgelovige islamitische gezin waarin u opgroeide, sinds uw 28e of 29e zelf geen geloof meer had (CGVS I, p. 8). Sterker nog, u kwam in die tijd tot het besef dat hetgeen in de Koran stond niet het woord van God kon zijn, dat het allemaal onzin was die uit de hersenen van een oplichter kwam, dat het zelfs belachelijk was (CGVS I, p. 9). Aangezien u dermate sterk verwoordt waarom u de islam de rug toekeerde en u zich vervolgens bekeert tot een andere godsdienst in een land waar dergelijke bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, kan van u verwacht worden dat u eveneens doorleefd uiteen kan zetten om welke reden uw interesse in het christendom dan wel werd gewekt en waarom u een overtuigde en niet-evidente keuze maakte voor deze nieuwe religie. Uit uw verklaringen blijkt hieromtrent dat uw vriend H. u – tijdens uw achtentwintig dagen durende verblijf in Georgië en op uw vraag - meenam naar zijn kerk aldaar. U geloofde op dat moment niet, maar stelt desondanks dat u het interessant vond dat ze tijdens de viering klaptten, zongen en dansten en bovenal dat ze wijn dronken in de kerk hetgeen u niet kende in de islam (CGVS I, p. 12). Het bracht u vervolgens tot de vraag wat het verschil was tussen de christelijke en de islamitische god omdat deze laatste volgens u enkel vraagt te huilen en te rouwen terwijl de christelijke god lachen, dansen, zingen en alcohol drinken toeliet (CGVS I, p. 13). De christelijke vieringen gaven u hierdoor bovendien een energie die u slechts eerder ervaarde tijdens uw deelname aan bijeenkomsten van de Narcotic Anonymous (NA) waardoor u nieuwsgierig werd naar het christendom en de gelijkenissen tussen de christelijke religie en de NA. Het is – in het licht van uw afkeer voor de islam - echter weinig diepgaand te stellen dat louter het vrolijke karakter van de christelijke Georgische viering en het feit dat er wijn werd gedronken u er dermate van kon overtuigen een nieuwe religie, meer bepaald het christendom te gaan omarmen. Te meer daar u bij aanvang het Oude Testament in de bijbel las op aanraden van H. (CGVS I, p. 13) en hierbij vaststelde dat er ook vele zaken zoals steniging, besnijdenis, dood en wraak in het christendom voorkomen. Daarvoor categoriseerde u het christendom zelfs op gelijke voet met de islam (CGVS I, p. 13 & notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 21 oktober 2020, CGVS II, p. 12). Op basis van bovenstaande bedenkingen rijzen er aldus ernstige vragen bij uw voorgehouden interesse voor het christendom. Het is in die context dan ook merkwaardig dat u, hoewel u toen besloten had het boek te sluiten, zich alsnog liet overhalen door H. om het Oude Testament te laten voor wat het was en het Nieuwe Testament te beginnen lezen, hetgeen dan voor u naar eigen zeggen een deur deed opengaan die u niet meer kon sluiten (CGVS II, p. 12). Wanneer er dan verder ingegaan wordt op de gelijkenissen tussen het christendom en de NA stelt u dat het niet enkel de manier was waarop men tijdens de christelijke viering met elkaar omging die vergelijkbaar was, maar ook dat er zowel in het christendom als bij de NA sprake is van een wedergeboorte en dat er zowel in christendom als bij de NA niemand verplicht wordt deel te nemen (CGVS II, p. 11). Het is weinig ernstig om een Christelijk religieus concept als de wedergeboorte te koppelen aan de NA als u tegelijkertijd islamitische religieuze concepten zoals de hemelse zeventig maagden afdoet als onzin (CGVS II, p. 9).

Het is in het licht van bovenstaande weinig aannemelijk dat u – op het moment dat u er zeker van bent dat het christendom en de islam hetzelfde zijn - door het lezen van het Nieuwe Testament plots in een andere wereld zou terecht zijn gekomen waarbij u opnieuw meer gelijkenissen tussen uw geloof en de NA vond (CGVS I, p. 13). U ontdekte toen de grotere geloofskwesties over Jezus Christus en meer bepaald omtrent het al dan niet aanvaarden van Jezus Christus als zoon van God. Het is echter allerminst duidelijk hoe deze algemene geloofskwesties aansluiten bij uw bewering dat u tussen de NA en het christendom gelijkenissen vaststelde. Immers, op uw vragen over de gelijkenissen tussen de christelijke religie en de NA kon H. blijkbaar niet antwoorden (CGVS II, p. 12). Bovendien blijkt dat H.'s enige antwoord op uw vragen was dat u naar de huiskerk van zijn vriend A. moest gaan (CGVS I, p. 14) hetgeen u eerst weigert maar uiteindelijk alsnog doet (CGVS I, p. 14). Het is dan ook hoogst bevreemdend dat H. enerzijds op geen enkele manier zelf een antwoord trachtte te formuleren op uw geloofsvragen en enkel zei dat het niet mogelijk was totdat God zelf de beslissing zou maken zich aan u te tonen (CGVS I, p. 14) maar hij u anderzijds wel voorstelde naar de huiskerk te komen. Verwacht mag worden dat de herder van deze kerk zich er eerst van zou willen vergewissen dat een nieuw lid daadwerkelijk aan een doorleefd bekeringsproces bezig is en reeds enige kennis van het christendom zou hebben wanneer hij die person voor het eerst zou toelaten in zijn huiskerk. Uit uw verklaringen blijkt namelijk niet dat u op dat moment reeds een overtuigd christen was. De risico's indachtig is het dan ook niet aannemelijk dat de huiskerk de identiteit van haar leden zou bloot stellen aan personen die misschien nog konden afhaken. Zelfs na een paar sessies was u nog steeds zoekende (CGVS I, p. 15). Het is dan ook zeer verwonderlijk dat u – zonder enig antwoord op uw vragen te hebben (CGVS I, p. 14) en louter uit nieuwsgierigheid (CGVS I, p. 14) – toch besluit op 2 kordad 1398 (hetgeen overeenkomt met 23 mei 2019) deel te nemen aan de huiskerk. Temeer u goed op de hoogte was van de mogelijke gevaren die hiermee verbonden zijn en u besepte dat u alles riskeerde (CGVS I, p. 14), mag dan ook

worden verwacht dat u zich enigszins zou hebben geïnformeerd over deze huiskerk. Wel in tegendeel zo blijkt. Vooraleer u daadwerkelijk uw eerste huiskerkviering bijwoonde, was u er zelfs niet op de hoogte van de functie van H. binnen deze huiskerk (CGVS I, p. 15). Zo nam H. steevast de eerste preek voor zijn rekening (CGVS I, p. 15). In die context is het des te opmerkelijker dat hij u vooraf geen antwoorden op uw vragen gaf, om u beter in te leiden tot het christendom alvorens u te introduceren in de huiskerk. Dat u nadien dan het antwoord op uw ontstane geloofsvragen niet via de huiskerk maar via een verlicht inzicht kreeg door een mier aan het werk te zien is op zich een persoonlijk maar verder weinig doorleefd verhaal in het licht van al het voorgaande.

Merkwaardig is ook dat u helemaal geen informatie kunt geven over het bekeringsproces van H.. Aangezien u voorhoudt dat H. en u al sinds jullie pubertijd goede vrienden zijn (CGVS II, p. 10), hij al twee jaar was bekeerd (CGVS II, p. 11), hij wist dat uw zus S. bekeerd was - hetgeen hij heeft vernomen via zijn vrouw die het op haar beurt had vernomen van de vrouw van uw broer (CGVS II, p. 11), is het opmerkelijk dat hij u, op het moment dat u in Georgië zijn bijbel onder het bed vindt of later, niets uit de doeken zou hebben gedaan over zijn bekeringsproces en bekering in 1395 (CGVS II, p. 11). Van een verzoeker die pretendeert een oprechte interesse te vertonen in het christendom, kan worden verwacht dat deze zich informeert bij anderen over hun bekering of hun beleving van het christendom. Dat u dergelijke vragen duidelijk niet stelde, kan dan ook niet overtuigen, daar mag worden verwacht dat u meer interesse toont voor uw nieuwe geloof, wat dan ook de geloofwaardigheid van uw bekering ondermijnt.

Ook de tweede reden waarom u plots interesse toonde voor het christendom is niet aannemelijk, namelijk omdat u wilde weten waarom uw zus aangetrokken was tot het christendom en zich bekeerde (CGVS I, p. 13 & CGVS II, p. 11). In tegenstelling tot de bewering te willen weten waarom uw zus haar bekeerde, zegt u namelijk ook dat haar bekering u in 1396 niet boeide op het moment dat ze dit aan u vertelde (CGVS II, p. 9). Nadien heeft u ook nooit aan met haar besproken waarom ze zich bekeerde tot het christendom, wat wel zeer merkwaardig is indien u zelf interesse had in deze religie, in Iran. Uit de verklaringen van uw zus blijkt namelijk dat, hoewel jullie nog contact hadden op het moment dat u nog in Iran was, ze pas ontdekte dat u ook bekeerd was toen u al in België was en dat u haar bovendien nooit hebt verteld over de details van uw bekeringsproces, zelfs niet in België (notities van het persoonlijk onderhoud B.S., d.d. 9 december 2020, CGVS II S., p. 16-17). Net zoals uw passieve houding naar het bekeringsproces van H. toen, is ook uw desinteresse in het bekeringsproces van uw zus frappant. Deze houding is dan ook compleet tegengesteld aan uw voorgehouden interesse in uw zus haar bekering waardoor er weinig geloof kan gehecht worden aan uw bewering hierdoor zelf enige interesse in het christendom gekregen te hebben. Bovendien dient, hoewel ieder verzoek op zijn eigen merites wordt beoordeeld, te worden opgemerkt dat de bekering van uw zus B.S. (OV. XXX) ongeloofwaardig werd bevonden door het CGVS. Dat haar bekering een van de redenen was waarom u zich bekeerde, ondermijnt dan ook uw bewering bekeerd te zijn tot het christendom.

Het geheel van bovenstaande bedenkingen over uw bekeringsproces in Iran doen besluiten dat er ook enig voorbehoud geplaatst moet worden bij de problemen die u hierdoor gekregen hebt met de Iraanse autoriteiten hetgeen de directe aanleiding was voor uw vlucht uit Iran en uw verzoek om internationale bescherming.

De geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen met het Iraanse regime wordt voorts ondermijnd doordat u niet kan duiden hoe de autoriteiten u op het spoor gekomen zijn. Initieel dacht u dat ze niet zouden weten dat u deel uitmaakte van de kerk (CGVS I, p. 16) terwijl u vervolgens stelt dat ze u via de kerk in het vizier gekregen hebben (CGVS II, p. 14) aangezien de autoriteiten daags nadien bij uw ouders naar u op zoek waren, hetgeen u van uw buurman vernam (CGVS I, p. 16). U weet echter niet welke overheidsdienst naar u op zoek is (CGVS II, p. 15), noch welke overheidsdienst bij uw ouders thuis gekomen is op zoek naar u (CGVS II, p. 15). Dat u zonder deze informatie te bevragen het gesprek met uw buurman afbreekt (CGVS I, p. 16) is weinig aannemelijk. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u bang was en dat het u niet uitmaakte wie er naar u op zoek was aangezien uw leven toch in gevaar was (CGVS II, p. 15). Deze verklaring volstaat niet. Het is allesbehalve ernstig te nemen dat u slechts op basis van deze uiterst summiere informatie de meest drastische beslissing uit uw leven zou nemen door alles wat u tot dan toe kende en had in uw leven achter u te laten. Zelfs al was u bang en vreesde u voor uw leven, dan nog kan verwacht worden van u dat u zich zoveel als mogelijk informeerde bij uw buurman op het moment dat u hiertoe de kans had. U hebt hem immers zelf opgebeld met als doel u te informeren (CGVS I, p. 16).

Eveneens ongeloofwaardig is dat u evenmin enige concrete informatie kan verstrekken over de inval in de huiskerk en de arrestatie van de andere leden. Zo weet u niet hoe de autoriteiten de huiskerk op het spoor gekomen zijn (CGVS I, p. 17) noch wie er van de leden gearresteerd werd (CGVS II, p. 14). Nochtans had H. u tijdens het korte waarschuwingstelefoontje medegedeeld dat hij u achteraf zou contacteren (CGVS II, p. 14). Dat u achteraf geen contact meer hebt gehad naar eigen zeggen omdat u zelf WhatsApp en Immo wiste, de smokkelaar uw gsm had afgenomen en stukgeslagen en H. het u zelf verboden had (CGVS II, p. 14), kunnen bezwaarlijk een afdoende verklaring zijn waarom u geen verdere informatie van H. hebt trachten te bekomen. Dat u uw WhatsApp en Immo wiste terwijl u wel de bedenking maakt dat u uw buurman kon contacteren (CGVS I, p. 16) maar dezelfde bedenking niet maakt ten aanzien van H. is allesbehalve aannemelijk, des te meer daar H. zelf in Georgië was (CGVS II, p. 14), en bijgevolg geenszins binnen het bereik van de Iraanse autoriteiten was. Bovendien werd uw gsm door de smokkelaar pas stukgeslagen toen u reeds in Turkije was (CGVS I, p. 3) hetgeen inhoudt dat u de tijd en de mogelijkheid had om H. te contacteren, eventueel met het nummer van uw vriendin H., zoals u ook gedaan hebt bij het telefoontje naar uw buurman. Voorts bestaan er eveneens tal van websites, onder andere bijvoorbeeld WorldWatchMonitor.org/Iran en Mohabatnews.com, waarop informatie terug te vinden is over het lot van bekeerlingen in Iran. Dat u slechts de naam van Youssef Nadarkhani kan opgeven als voorbeeld van vervolgte bekeerlingen in Iran en verder ook niet kan meedelen waar op internet u deze informatie hebt gevonden (CGVS II, p. 16) toont aan dat u in het kader van uw asielprofiel als bekeerling wel ergens een opzoeking gedaan hebt, doch getuigt geenszins van enige doortastendheid om informatie over uw eigen huiskerk en problemen te vinden. Dat u geen informatie kan geven over bovenstaande essentiële kernelementen van uw persoonlijk asielrelaas en uw verklaringen over dit gebrek aan informatie niet als afdoende kunnen worden beschouwd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u in het geheel geen idee hebt wat de huidige stand van zaken is met betrekking tot uw eigen vervolging (CGVS II, p.16). Dat u H. niet meer heeft kunnen contacteren omdat deze u dat verboden had (CGVS II, p.14), is, zoals eerder vermeld, weinig overtuigend. Het is eveneens vreemd dat uw voormalige vriendin H., die nog steeds in Iran is en bij wie u in eerste instantie onderdook en die dus op de hoogte is van uw problemen, u geen verdere informatie heeft verstrekt. Nochtans stond u met haar in contact tot medio 2020 (CGVS I, p. 3). Van een verzoeker die verklaart te vrezen voor vervolging wordt verwacht dat hij zich regelmatig informeert naar de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst, hetgeen u geenszins aangetoond hebt. Dat u niet op de hoogte bent over de stand van zaken naar aanleiding van uw persoonlijke problemen, waarbij u niet aantoot een aanvaardbare poging tot het bekomen van informatie te hebben ondernomen, ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweerde problemen met de autoriteiten.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u, ter ondersteuning van uw verklaringen betreffende uw bekering in Iran en de hierdoor ontstane problemen in Iran, geen bewijzen neerlegt. De neergelegde foto's over Georgië tonen aan dat u daadwerkelijk in Georgië geweest bent, hetgeen op zich niet wordt betwist, u ging er namelijk naartoe in het kader van uw beroep (CGVS I, p. 12). Deze foto's tonen op zich niet aan dat u er daadwerkelijk in contact gekomen bent met het christendom laat staan oprecht bekeerd zou zijn. Hierbij is het overigens markant dat u wel beschikt over enkele foto's betreffende uw toeristische activiteiten in Georgië maar niet over uw bezoeken aan de kerk aldaar, hetgeen, zo blijkt uit uw verklaringen, toch een belangrijk onderdeel van uw reis is geweest waarbij dient te worden aangestipt dat uw aanwezigheid in christelijke kerken aldaar geen risico inhield. Door het gebrek aan documenten kan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten die aan de basis van de asielaanvraag zouden liggen enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. Na uw onderhouden op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat uw verklaringen oppervlakkig zijn en heel wat onwaarschijnlijkheden en ongeloofwaardigheden vertonen waardoor deze niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Ofschoon door het Commissariaat-generaal niet wordt ontkend dat u enige kennis betreffende het christendom bezit – deze kennis kan door studie worden verworven en zegt op zich niets over uw geloofsovertuiging – dient te worden aangestipt dat het ongeloofwaardige karakter van uw bekering en uw problemen hierdoor in Iran eveneens een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Ingevolge het ongeloofwaardig bevinden van uw initieel voorgehouden asielrelaas als reden waarom u uw land van herkomst bent ontvlucht en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten, heeft de verderzetting van uw geloofsactiviteiten buiten Iran, in casu België, duidelijk een opportunistisch karakter dat er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

Voor wat betreft uw geloofspraktijk in België legt u aanbevelingsbrieven van de heren Kabissekela en Meygoli, voorgangers in de kerken van respectievelijk Doornik en Kuurne, voor alsook tal van foto's die enerzijds uw aanwezigheid in beide voornoemde kerken staven en anderzijds moeten aantonen dat u – al dan niet zelf georganiseerd en al dan niet online – Bijbelstudie volgt (CGVS I, p. 9). Voor wat betreft deze documenten dient aangestipt te worden dat de oprechtheid van uw bekering op zich niet aangetoond wordt doordat u in België regelmatig naar verschillende kerken en bijeenkomsten gaat, noch dat er kan aangenomen worden dat u louter op basis van uw kerkgang in België als bekeerling zult beschouwd worden bij terugkeer naar Iran. Bovendien hebben de aanbevelingsbrieven van de kerken in Doornik en Kuurne hoe dan ook een gesolliciteerd karakter aangezien ze duidelijk in het kader van uw procedure om internationale bescherming te krijgen werden opgesteld, hetgeen blijkt uit de inhoud van de brieven zelf. De bewijswaarde van de brieven en de foto's is uiteindelijk niet meer dan dat u op bepaalde momenten daadwerkelijk aanwezig bent geweest in de kerken en tijdens de Bijbelstudies. Om bewijskrachtig te zijn dienen ze evenwel te kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen hier niet het geval is.

Deze redenering kan ook doorgetrokken worden voor wat betreft uw openbaar facebookprofiel waar u - onder uw eigen naam - naast religieuze boodschappen ook foto's post van uw kerkgang in België. U beweert daarenboven dat Jezus Christus u opgedragen heeft de blijde boodschap te verkondigen hetgeen u – sinds u in België bent tracht te doen via uw facebookprofiel en door met mensen te praten in het opvangcentrum waar u verblijft (CGVS I, p. 5-6). U brengt evenwel geen enkele concrete aanwijzing aan dat uw facebook-account in het vizier zou zijn van het Iraanse regime (CGVS II, p. 17). Hiernaar gevraagd verwijst u enkel naar het 'cyberleger' van Iran dat dient om mensen te bespioneren en internet te doorzoeken (CGVS II, p. 17). Een dergelijke verwijzing van algemene aard is echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming op basis van uw facebookberichten. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke. Bijkomend dient te worden aangestipt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Enkel personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft echter, zoals hierboven aangetoond, niet aannemelijk gemaakt voor uw vertrek uit Iran vervolgd te zijn geweest –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan van u worden verwacht dat u deze boodschappen en foto's wist alvorens terug te keren naar Iran.

Ook de verschillende afdrucken, zijnde de berichten aan M., H., P., M. en H.s die u op 21 oktober 2020 voorlegt om aan te tonen dat u de blijde boodschap verspreidt en mensen tracht te bekeren (CGVS II, p. 5), kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen, wel in tegendeel. U hebt bij uw eerste persoonlijk onderhoud immers niet vermeld dat u ook op dergelijke manier de blijde boodschap verkondigde, nochtans werd u uitdrukkelijk gevraagd op welke manieren u dit allemaal deed (CGVS I, p. 6). Bovendien is uit de documenten – waar mogelijk - slechts op te maken dat ze dateren van na uw eerste gehoor op 28 augustus 2020, namelijk 30 augustus voor wat betreft H.s, 26 september voor wat betreft Peyman en 14 september voor wat betreft Meysam. Bij Maryam is geen datum terug te vinden in de berichten. Het versterkt dan ook het vermoeden dat u louter uit opportunistische redenen deze gesprekken hebt opgestart na het eerste gehoor teneinde uw asielprofiel tijdens het tweede gehoor te versterken. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen bijgevolg verder de geloofwaardigheid van uw voortgezette religieuze engagement.

Volledigheidshalve dient nog te worden aangehaald dat u evenmin uw vrees aannemelijk hebt gemaakt dat u in de toekomst het slachtoffer zou kunnen worden van uw familieleden. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS haalt u aan dat u problemen met uw familie vreest omdat ze u niet meer zullen aanvaarden (CGVS I, p. 16). Tijdens uw tweede gehoor voegt u hier aan toe dat uw vader, op het moment dat hij van de overheidsdiensten vernam dat u bekeerd bent, riep dat het bloed van zijn zoon gegoten mag worden (CGVS II, p. 14). Aangezien de geloofwaardigheid van uw bekering in Iran alsook de geloofwaardigheid van de problemen die u omwille hiervan heeft ondervonden, werd ondermijnd, kan er vanzelfsprekend ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende de reactie van uw familieleden en eventuele toekomstige problemen die u voor uw familie vreest.

Op basis van het geheel van bovenstaande argumenten dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen zich baseerde is aan het administratief dossier toegevoegd.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen. Uw Iraans geboortebboekje of Shenasnameh bevestigt uw identiteit en nationaliteit die niet betwist wordt. Bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming werd rekening gehouden die u via uw advocaat op 3 november 2020 per email overmaakte.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

“

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker roept een schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) , van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, en van artikel 1 A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951. Hij meent dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Hij vreest in Iran het slachtoffer te zullen worden van vervolgingen door de autoriteiten omwille van zijn bekering tot het christendom. Hij betoogt dat het aantal doorleefde, aannemelijke en diepgaande verklaringen in ruime mate het aantal verklaringen overstijgen die dat misschien niet waren. Hij meent dat verschillende gedetailleerde, doorleefde en diepgaande antwoorden ten onrechte worden doodgezwegen in de beslissing. Zijn drugsverslaving zou meegespeeld hebben in zijn bekeringsproces en zijn geestelijk vermogen hebben aangetast. Zijn bekering tot het christendom en zijn beslissing om de Islam de rug toe te keren zouden geen evidente keuzes zijn geweest. Hij wijst op de gelijkenissen tussen het Nieuwe Testament en de bijeenkomsten van de Narcotic Anonymous. Na zijn drugsverslaving zou het voor hem duidelijk zijn geweest dat hij zich wenste te bekeren omdat hij uit het christendom de meeste energie kon putten. Tijdens het interview is volgens hem meer dan voldoende gebleken dat hij een onafwendbare noodzaak voelde om zich te bereken. Hij zou voldoende blijk gegeven hebben van een grondige kennis van de bijbel, waaruit ook blijkt dat zijn nieuwe geloofsovertuiging wel degelijk oprecht is. De commissaris-generaal zou geen rekening gehouden hebben met zijn persoonlijkheid. Volgens hem moest de toelichting die hij gaf omtrent de huiskerk en de manier waarop de Iraanse autoriteiten hem en de huiskerk op het spoor zijn gekomen, volstaan. Het zou voor hem niet mogelijk zijn om contact te leggen met mensen in Iran teneinde meer informatie te verkrijgen over de stand van zaken in zijn gerechtelijk dossier.

De commissaris-generaal zou ten onrechte verwijzen naar algemene informatie om te besluiten dat er geen risico bestaat voor Iraanse vluchtelingen om te worden vervolgd in Iran bij een eventuele terugkeer voor het loutere feit dat zij in het buitenland een asielpcedure hebben opgestart. Er zou geen rekening gehouden zijn met de realiteit ter plaatse en de beoordeling van de commissaris-generaal zou te algemeen en te theoretisch zijn. Door zijn bekering zal hij als afvallige worden beschouwd in Iran en er vervolgd en bedreigd worden.

M.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus beroept verzoeker zich op artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en stelt hij dat hij in Iran geen veilig bestaan kan leiden nu hij heeft aangetoond dat zijn leven er in gevaar is.

2.2. Nieuwe elementen

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker geen documenten

2.3. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekers verklaringen en vluchtrelaas kunnen als volgt worden samengevat. Verzoeker baseert zijn vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Iran op zijn beweerde bekering tot het christendom. Hij verklaarde overtuigd te zijn geraakt door de gelijkenissen tussen het christendom en de bijeenkomsten van de Narcotics Anonymous, waar hij ongeveer vier à vijf jaar naartoe ging wegens een drugsverslaving. Een inval in de huiskerk die hij bezocht deed hem besluiten te vluchten uit zijn herkomstland.

In de beslissing stelt de commissaris-generaal de geloofwaardigheid van verzoekers bekering in vraag. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88)

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;

- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoeker over deze drie elementen moeten in hun onderlinge samenhang gezien worden, maar ook in het licht van zijn individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het enkele feit dat verzoeker interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft in de zin van artikel 48/3, § 3, b) van de Vreemdelingenwet, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoeker om aannemelijk maken dat hij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat de christelijke godsdienst een essentieel onderdeel is geworden van zijn identiteit.

Van verzoeker kan verwacht worden uiteen te zetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer nu verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor verzoeker. De Raad beklemtoont dat een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is zodat het van verzoeker redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij een proces van twijfel en verwarring zou hebben doorgemaakt, de tijd zou hebben genomen om zich in zijn nieuwe geloof te verdiepen en na te denken over zijn beslissing en de eventuele consequenties te overwegen. Op basis van hetgeen volgt stelt de Raad vast dat *in casu* voormelde elementen ontbreken en dat verzoeker geen blijk heeft gegeven van een verinnerlijking van een bekering tot het Christendom, als onvervreemdbaar deel van zijn identiteit.

De Raad oordeelt vooreerst dat verzoeker geen doorleefde uiteenzetting kan geven van zijn beweerde interesse in het christendom. Alzo verklaarde hij dat hij het interessant vond dat men tijdens een christelijke viering klapte, zong en danste en men wijn dronk omdat hij dit niet kende in de Islam en dat hij door het lezen van het Nieuwe Testament plots gelijkenissen aantrof met de bijeenkomsten van de Narcotic Anonymous. Dat verzoekers interesse in het christendom gewekt zou zijn nadat hij per toeval een bijbel ontdekte onder het bed van zijn vriend getuigt evenmin van enig doorleefd proces. De motieven met betrekking tot de wijze waarop verzoeker kennis maakte met het christendom, zijnde de ontdekking van een bijbel van een vriend en de wijze waarop verzoeker verklaarde zich gekeerd te hebben tegen de islam, zijn pertinent en draagkrachtig en luiden als volgt: *“U haalt aan dat u op 4 tir 1397 als bij toeval een bijbel onder het bed van uw vriend H. R. vond in Georgië en hem hierover interpelleerde. Naast het opmerkelijke toevalselement, bent u er vooral niet in geslaagd te overtuigen dat vanaf dat moment uw persoonlijke interesse in het christendom was gewekt. Zo blijkt dat u, in tegenstelling tot het diepgelovige islamitische gezin waarin u opgroeide, sinds uw 28e of 29e zelf geen geloof meer had (CGVS I, p. 8). Sterker nog, u kwam in die tijd tot het besef dat hetgeen in de Koran stond niet het woord van God kon zijn, dat het allemaal onzin was die uit de hersenen van een oplichter kwam, dat het zelfs belachelijk was (CGVS I, p. 9). Aangezien u dermate sterk verwoordt waarom u de islam de rug toekeerde en u zich vervolgens bekeert tot een andere godsdienst in een land waar dergelijke bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, kan van u verwacht worden dat u eveneens doorleefd uiteen kan zetten om welke reden uw interesse in het christendom dan wel werd gewekt en waarom u een overtuigde en niet-evidente keuze maakte voor deze nieuwe religie. Uit uw verklaringen blijkt hieromtrent dat uw vriend H. u – tijdens uw achtentwintig dagen durende verblijf in Georgië en op uw vraag - meenam naar zijn kerk aldaar. U geloofde op dat moment niet, maar stelt desondanks dat u het interessant vond dat ze tijdens de viering klaptten, zongen en dansten en bovenal dat ze wijn dronken in de kerk hetgeen u niet kende in de islam (CGVS I, p. 12). Het bracht u vervolgens tot de vraag wat het verschil was tussen de christelijke en de islamitische god omdat deze laatste volgens u enkel vraagt te huilen en te rouwen terwijl de christelijke god lachen, dansen, zingen en alcohol drinken toeliet (CGVS I, p. 13). De christelijke vieringen gaven u hierdoor bovendien een energie die u slechts eerder ervaarde tijdens uw deelname aan bijeenkomsten van de Narcotic Anonymous (NA) waardoor u nieuwsgierig werd naar het christendom en de gelijkenissen tussen de christelijke religie en de NA. Het is – in het licht van uw afkeer voor de islam - echter weinig diepgaand te stellen dat louter het vrolijke karakter van de christelijke Georgische viering en het feit dat er wijn werd gedronken u er dermate van kon overtuigen een nieuwe religie, meer bepaald het christendom te gaan omarmen. Te meer daar u bij aanvang het Oude Testament in de bijbel las op aanraden van H. (CGVS I, p. 13) en hierbij vaststelde dat er ook vele*

zaken zoals steniging, besnijdenis, dood en wraak in het christendom voorkomen. Daarvoor categoriseerde u het christendom zelfs op gelijke voet met de islam (CGVS I, p. 13 & notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 21 oktober 2020, CGVS II, p. 12). Op basis van bovenstaande bedenkingen rijzen er aldus ernstige vragen bij uw voorgehouden interesse voor het christendom. Het is in die context dan ook merkwaardig dat u, hoewel u toen besloten had het boek te sluiten, zich alsnog liet overhalen door H. om het Oude Testament te laten voor wat het was en het Nieuwe Testament te beginnen lezen, hetgeen dan voor u naar eigen zeggen een deur deed opengaan die u niet meer kon sluiten (CGVS II, p. 12). Wanneer er dan verder ingegaan wordt op de gelijkenissen tussen het christendom en de NA stelt u dat het niet enkel de manier was waarop men tijdens de christelijke viering met elkaar omging die vergelijkbaar was, maar ook dat er zowel in het christendom als bij de NA sprake is van een wedergeboorte en dat er zowel in christendom als bij de NA niemand verplicht wordt deel te nemen (CGVS II, p. 11). Het is weinig ernstig om een Christelijk religieus concept als de wedergeboorte te koppelen aan de NA als u tegelijkertijd islamitische religieuze concepten zoals de hemelse zeventig maagden afdoet als onzin (CGVS II, p. 9).” Voorgaande motieven worden door verzoeker onbesproken gelaten en aldus niet betwist.

Waar hij stelt dat hij twijfels had omtrent zijn bekering na het lezen van het Oude Testament, maar dat hij helemaal overtuigd was bij het lezen van het Nieuwe testament en dat hij gelijkenissen vond met de positieve energie van de bijeenkomsten van de Narcotic Anonymous (NA) waardoor hij van zijn drugsverslaving is verlost, herhaalt hij in wezen die elementen die reeds uitvoerig werden onderzocht en besproken door de commissaris-generaal. Zo verklaarde verzoeker meermaals dat hij iets gevonden had dat op de NA leek omdat er ook een positieve energie was, mensen elkaar kusten en alcohol dronken en hij daardoor nieuwsgierig was naar het christendom (CGVS 2, p. 11-12), maar kwam hij niet verder dan te poneren dat de gelijkenissen met de NA elke dag meer en meer werden (CGVS 2, p. 12). Het louter herhalen van de elementen uit het gehoor, zonder te concretiseren hoe de algemene geloofskwesties zouden aansluiten bij de bewering dat er tussen NA en het christendom gelijkenissen zijn, doet geen afbreuk aan de pertinente en draagkrachtige motieven van de commissaris-generaal dienaangaande: *“Het is in het licht van bovenstaande weinig aannemelijk dat u – op het moment dat u er zeker van bent dat het christendom en de islam hetzelfde zijn - door het lezen van het Nieuwe Testament plots in een andere wereld zou terecht zijn gekomen waarbij u opnieuw meer gelijkenissen tussen uw geloof en de NA vond (CGVS I, p. 13). U ontdekte toen de grotere geloofskwesties over Jezus Christus en meer bepaald omtrent het al dan niet aanvaarden van Jezus Christus als zoon van God. Het is echter allerminst duidelijk hoe deze algemene geloofskwesties aansluiten bij uw bewering dat u tussen de NA en het christendom gelijkenissen vaststelde.” Immers, op uw vragen over de gelijkenissen tussen de christelijke religie en de NA kon H. blijkbaar niet antwoorden (CGVS II, p. 12).”*

Waar verzoeker betoogt dat het aantal doorleefde, aannemelijke en diepgaande verklaringen in ruime mate het aantal verklaringen overstijgen die dat misschien niet waren en meent dat verschillende gedetailleerde, doorleefde en diepgaande antwoorden ten onrechte worden doodgezwegen in de beslissing, laat hij na *in concreto* aan te tonen welke diepgaande en doorleefde antwoorden dan wel zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker kan het gebrek aan geloofwaardigheid van zijn bekering bezwaarlijk vergoelijken door voor te houden dat de Protection Officer hem verzocht zou hebben om korte antwoorden te geven. Verzoeker verwijst dienaangaande naar pagina 15 van het verhoor CGVS 1. De Protection Officer verzocht verzoeker inderdaad om in zijn antwoord op de vraag hoe de autoriteiten hem op de hoogte zijn gekomen concreet te antwoorden en zich niet te verliezen in details. Verzoeker werd niet gevraagd om korte antwoorden te geven, doch wel concrete antwoorden. Hierbij merkt de Raad op dat verzoeker reeds eerder in het verhoor (CGVS 1, p. 11) verzocht werd om zo concreet mogelijk te antwoorden. Die vraag heeft hem er alleszins niet van weerhouden om een zeer uitgebreid antwoord te geven (CGVS 1, p. 11 t.e.m. p. 15). Op geen enkel moment werd hij bij het antwoorden gestopt of onderbroken door de Protection Officer. Dat hij dan onmiddellijk zou begrepen hebben dat hij korte antwoorden moest geven, strookt niet met zijn zeer lange antwoord. Bovendien moet die vraag van de Protection Officer om concreet te zijn bekeken worden in het geheel van het verloop van het gehoor, waaruit geenszins blijkt als zou verzoeker niet in de mogelijkheid zijn gesteld om uitgebreide antwoorden te geven op de hem gestelde vragen. Verzoeker gaat er ook aan voorbij dat hij en zijn advocaat niet alleen op het einde van het verhoor nogmaals de mogelijkheid werden geboden om iets toe te voegen, maar ook bij het tweede verhoor de mogelijkheid geboden werd om opmerkingen te maken omtrent het eerste verhoor, waarvan verzoeker gebruik maakte (CGVS 2, p. 2). Verzoekers kritiek, dat hij niet verweeten kan worden weinig diepgaande verklaringen te hebben afgelegd omdat de Protection Officer hem gevraagd zou hebben niet in detail te gaan, is niet ernstig.

Waar hij preciseerd dat hij tijdens het verhoor duidelijk wenste te maken dat hij hoopte hetzelfde transformatieproces te mogen beleven en ondervinden als zijn zus en dat zijn verklaringen door de commissaris-generaal foutief werden geïnterpreteerd, merkt de Raad op dat verzoeker zeer vaag blijft. Bovendien strookt de hoop hetzelfde te kunnen beleven als zijn zus geenszins met zijn verklaringen bij de commissaris-generaal. Zo verklaarde verzoeker immers dat hij met zijn zus in Iran nooit over haar bekering heeft gesproken en dat haar bekering hem niet boeide (CGVS 2, p. 9).

Het komt de Raad niet ernstig over dat verzoeker het gebrek aan doorleefde en diepgaande verklaringen integraal toeschrijft aan zijn drugsverslaving, waarvan hij stelt dat die zijn sporen nagelaten heeft op zijn geestelijke vermogen. Waar verzoeker laat uitschijnen dat zijn drugsverslaving op heden nog aanleiding geeft tot een labiele mentale toestand en onderliggende mentale moeilijkheden die een verklaring bieden voor de merkwaardigheden in zijn verklaringen, laat hij na om hiervan een medisch attest voor te leggen. De Raad stelt vast dat zijn beweerde mentale problemen op geen enkele wijze geobjectiveerd worden en verzoeker er zich dan ook niet kan achter verschuilen als verschoning voor de opmerkelijkheden in zijn relaas.

Verzoekers betoog getuigt verder geenszins van een overtuigende keuze voor de nieuwe religie. Zo stelt hij dat hij door zijn mentale toestand kort na zijn afkicken beïnvloedbaar was voor H.'s 'mirakel-verhalen' en dat dit ongetwijfeld meegespeeld heeft in zijn bekeringsproces. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat dergelijke getuigenis haaks staat op een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing. Verzoekers betoog dat hij omwille van zijn drugsproblematiek beïnvloedbaar was, zet de boordeling dat hij er geen sprake is van een doorleefde bekering enkel nog maar meer kracht bij. Zijn vage betoog dat het na zijn drugsverslaving duidelijk was dat het christendom de enige juiste religie is, kan aan voorgaande dan ook geen afbreuk doen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de zeer snelle wijze waarop hij tot de huiskerk werd toegelaten en met betrekking tot de weinige informatie die hij zelf had vergaard omtrent het bekeringsproces van die persoon die hem geïntroduceerd heeft tot het christendom. De Raad merkt samen met de commissaris-generaal op dat het opmerkelijk is dat verzoeker, hoewel hij aangaf veel vragen te hebben die hem niet met rust lieten (CGVS 2, p. 13), H. hem geen antwoorden kon geven, maar hem simpelweg doorverwees naar de huiskerk. Dat verzoeker effectief op zoek was naar antwoorden op vragen die hem niet met rust lieten, acht de Raad weinig geloofwaardig nu hij geen enkele informatie kon geven over de wijze waarop H., die hem nochtans geïntroduceerd had tot het christendom, zelf bekeerd was. De commissaris-generaal oordeelde op goede gronden wat volgt: *“Merkwaardig is ook dat u helemaal geen informatie kunt geven over het bekeringsproces van H.. Aangezien u voorhoudt dat H. en u al sinds jullie pubertijd goede vrienden zijn (CGVS II, p. 10), hij al twee jaar was bekeerd (CGVS II, p. 11), hij wist dat uw zus S. bekeerd was - hetgeen hij heeft vernomen via zijn vrouw die het op haar beurt had vernomen van de vrouw van uw broer (CGVS II, p. 11), is het opmerkelijk dat hij u, op het moment dat u in Georgië zijn bijbel onder het bed vindt of later, niets uit de doeken zou hebben gedaan over zijn bekeringsproces en bekering in 1395 (CGVS II, p. 11). Van een verzoeker die pretendeert een oprechte interesse te vertonen in het christendom, kan worden verwacht dat deze zich informeert bij anderen over hun bekering of hun beleving van het christendom. Dat u dergelijke vragen duidelijk niet stelde, kan dan ook niet overtuigen, daar mag worden verwacht dat u meer interesse toont voor uw nieuwe geloof, wat dan ook de geloofwaardigheid van uw bekering ondermijnt.”* Het komt de Raad verder niet geloofwaardig over dat H. verzoeker niet meer zou hebben verteld over het christendom dan het loutere feit dat god van de christenen niet vergelijkbaar is met de Islamitische god (CGVS 1, p. 13), terwijl H. blijkbaar wel degene was die steeds sessies van de huiskerken startte (CGVS 1, p. 15). Het kan dan ook verwacht worden dat gelet op de positie die H. innam binnen de huiskerk meer informatie zou hebben gegeven aan verzoeker vooraleer die zich zou hebben bekeerd.

De Raad acht het bovendien opmerkelijk dat gezien de Iraanse context en het illegale karakter van de huiskerk, de leider zichzelf en de andere kerkgangers in gevaar brengt door iemand die weinig tot geen kennis heeft van de religie en waarvan men dus nog niet weet of die wel oprecht geïnteresseerd en te vertrouwen is, reeds toe te laten tot de huiskerk. Zo blijkt uit verzoekers verhoor dat hij zonder enige kennis van het christendom en zonder te getuigen van een doorleefd bekeringsproces reeds werd toegelaten tot een huiskerk (CGVS 2, p. 13). Zijn verklaring dat hij besloot om een paar keer naar de huiskerk te gaan om antwoorden te krijgen en er daarna mee te stoppen (CGVS 2, p. 13) en zijn verklaringen omtrent zijn ervaringen van de kerkdiensten in Georgië, waar hij het zelfs had over “onzin” (CGVS 1, p. 12) geven evenmin blijk van een fundamentele levensbeslissing. De pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande luiden als volgt: *“Bovendien blijkt dat H.'s enige antwoord op uw vragen was dat u naar de huiskerk van zijn vriend A. moest gaan (CGVS I, p. 14) hetgeen u eerst*

weigert maar uiteindelijk alsnog doet (CGVS I, p. 14). Het is dan ook hoogst bevreemdend dat H. enerzijds op geen enkele manier zelf een antwoord trachtte te formuleren op uw geloofsvragen en enkel zei dat het niet mogelijk was totdat God zelf de beslissing zou maken zich aan u te tonen (CGVS I, p. 14) maar hij u anderzijds wel voorstelde naar de huiskerk te komen. Verwacht mag worden dat de herder van deze kerk zich er eerst van zou willen vergewissen dat een nieuw lid daadwerkelijk aan een doorleefd bekeringsproces bezig is en reeds enige kennis van het christendom zou hebben wanneer hij die person voor het eerst zou toelaten in zijn huiskerk. Uit uw verklaringen blijkt namelijk niet dat u op dat moment reeds een overtuigd christen was. De risico's indachtig is het dan ook niet aannemelijk dat de huiskerk de identiteit van haar leden zou bloot stellen aan personen die misschien nog konden afhaken. Zelfs na een paar sessies was u nog steeds zoekende (CGVS I, p. 15). Het is dan ook zeer verwonderlijk dat u – zonder enig antwoord op uw vragen te hebben (CGVS I, p. 14) en louter uit nieuwsgierigheid (CGVS I, p. 14) – toch besluit op 2 kordad 1398 (hetgeen overeenkomt met 23 mei 2019) deel te nemen aan de huiskerk. Temeer u goed op de hoogte was van de mogelijke gevaren die hiermee verbonden zijn en u besepte dat u alles riskeerde (CGVS I, p. 14), mag dan ook worden verwacht dat u zich enigszins zou hebben geïnformeerd over deze huiskerk. Wel in tegendeel zo blijkt. Vooraleer u daadwerkelijk uw eerste huiskerkviering bijwoonde, was u er zelfs niet op de hoogte van de functie van H. binnen deze huiskerk (CGVS I, p. 15). Zo nam H. steevast de eerste preek voor zijn rekening (CGVS I, p. 15). In die context is het des te opmerkelijker dat hij u vooraf geen antwoorden op uw vragen gaf, om u beter in te leiden tot het christendom alvorens u te introduceren in de huiskerk. Dat u nadien dan het antwoord op uw ontstane geloofsvragen niet via de huiskerk maar via een verlicht inzicht kreeg door een mier aan het werk te zien is op zich een persoonlijk maar verder weinig doorleefd verhaal in het licht van al het voorgaande.”

Zijn betoog, dat hij in de Islam de oorzaak heeft gezien voor de problemen die in zijn land en in de rest van de wereld voorkomen, is opnieuw zeer vaag en nietszeggend. Verzoeker preciseert niet welke problemen hij de islam verwijt te hebben gecreëerd.

Dat hij een grondige kennis zou hebben van de bijbel, die niet ingestudeerd zou zijn, merkt de Raad op dat uit het geheel van verzoekers asielaas allermindst getuigt van een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing, waar een theoretische kennis geen afbreuk aan doet. De commissaris-generaal erkende bovendien dat verzoeker enige kennis heeft verworven betreffende het christendom maar oordeelde volgens de Raad op goede gronden dat die niets zegt over verzoekers geloofsovertuiging.

Waar verzoeker meent dat hij bij terugkeer naar Iran het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging, waaronder wraak binnen zijn familie, merkt de Raad op dat verzoeker niet verder komt dan de uitleg dat zijn familie zich houdt aan de strenge Koerdische tradities en het voor hen een schande is dat hun zoon de Islam de rug heeft toegekeerd. Nu gelet op voorgaande de Raad geen geloof hecht aan de beweerde bekering in Iran, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij op basis van die bekering vrees zou moeten koesteren ten aanzien van zijn familie. De commissaris-generaal oordeelde op goede gronden wat volgt: *“Aangezien de geloofwaardigheid van uw bekering in Iran alsook de geloofwaardigheid van de problemen die u omwille hiervan heeft ondervonden, werd ondermijnd, kan er vanzelfsprekend ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende de reactie van uw familieleden en eventuele toekomstige problemen die u voor uw familie vreest.”*

Verzoekers betoog omtrent de huiskerk, dat hij enkel maar kan gissen naar hoe de autoriteiten de huiskerk op het spoor waren gekomen, betreft een loutere herhaling van datgene wat hij reeds verklaarde (CGVS 1, p. 16) en doet verder geen afbreuk aan de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande in de bestreden beslissing. Zo stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker niet kon duiden hoe de autoriteiten hem op het spoor zijn gekomen. Verzoeker beperkte zich tot de verklaring dat hij hoopte dat niemand hem zal vinden omdat hij niet in de huiskerk was en ze niet zouden weten dat hij deel uitmaakte van de huiskerk (CGVS 1, p. 16). Samen met de commissaris-generaal acht de Raad het ook niet geloofwaardig dat verzoeker na de inval bij zijn thuis, louter op basis van één telefoongesprek met zijn buurman (CGVS 1, p. 16) en zonder enige informatie te vragen de zeer drastische beslissing nam om zijn land te verlaten. Dat verzoeker dergelijke beslissing nam zonder enige informatie te vergaren klemt des te meer nu hij ook verklaarde dat hij initieel bang was om naar een huiskerk te gaan omdat hij het ver geschopt had in zijn leven, een winkel en een auto had (CGVS 2, p. 12). Dat verzoeker dit zonder enige reflectie en enige concrete informatie over de boeg zou gooien, komt de Raad niet als geloofwaardig over. De commissaris-generaal oordeelde m.b.t. verzoekers vermeende problemen met het Iraanse regime, de huiskerk en de huidige stand van zaken op goede gronden wat volgt: *“De geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen met het Iraanse regime wordt voorts ondermijnd doordat u niet kan duiden hoe de autoriteiten u op het spoor gekomen*

zijn. Initieel dacht u dat ze niet zouden weten dat u deel uitmaakte van de kerk (CGVS I, p. 16) terwijl u vervolgens stelt dat ze u via de kerk in het vizier gekregen hebben (CGVS II, p.14) aangezien de autoriteiten daags nadien bij uw ouders naar u op zoek waren, hetgeen u van uw buurman vernam (CGVS I, p. 16). U weet echter niet welke overheidsdienst naar u op zoek is (CGVS II, p.15), noch welke overheidsdienst bij uw ouders thuis gekomen is op zoek naar u (CGVS II, p. 15). Dat u zonder deze informatie te bevragen het gesprek met uw buurman afbreekt (CGVS I, p. 16) is weinig aannemelijk. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u bang was en dat het u niet uitmaakte wie er naar u op zoek was aangezien uw leven toch in gevaar was (CGVS II, p. 15). Deze verklaring volstaat niet. Het is allesbehalve ernstig te nemen dat u slechts op basis van deze uiterst summiere informatie de meest drastische beslissing uit uw leven zou nemen door alles wat u tot dan toe kende en had in uw leven achter u te laten. Zelfs al was u bang en vreesde u voor uw leven, dan nog kan verwacht worden van u dat u zich zoveel als mogelijk informeerde bij uw buurman op het moment dat u hiertoe de kans had. U hebt hem immers zelf opgebeld met als doel u te informeren (CGVS I, p. 16).

Eveneens ongeloofwaardig is dat u evenmin enige concrete informatie kan verstrekken over de inval in de huiskerk en de arrestatie van de andere leden. Zo weet u niet hoe de autoriteiten de huiskerk op het spoor gekomen zijn (CGVS I, p. 17) noch wie er van de leden gearresteerd werd (CGVS II, p. 14). Nochtans had H. u tijdens het korte waarschuwingstelefoontje medegedeeld dat hij u achteraf zou contacteren (CGVS II, p. 14). Dat u achteraf geen contact meer hebt gehad naar eigen zeggen omdat u zelf WhatsApp en Immo wiste, de smokkelaar uw gsm had afgenomen en stukgeslagen en H. het u zelf verboden had (CGVS II, p. 14), kunnen bezwaarlijk een afdoende verklaring zijn waarom u geen verdere informatie van H. hebt trachten te bekomen. Dat u uw WhatsApp en Immo wiste terwijl u wel de bedenking maakt dat u uw buurman kon contacteren (CGVS I, p. 16) maar dezelfde bedenking niet maakt ten aanzien van H. is allesbehalve aannemelijk, des te meer daar H. zelf in Georgië was (CGVS II, p. 14), en bijgevolg geenszins binnen het bereik van de Iraanse autoriteiten was. Bovendien werd uw gsm door de smokkelaar pas stukgeslagen toen u reeds in Turkije was (CGVS I, p. 3) hetgeen inhoudt dat u de tijd en de mogelijkheid had om H. te contacteren, eventueel met het nummer van uw vriendin H., zoals u ook gedaan hebt bij het telefoontje naar uw buurman. Voorts bestaan er eveneens tal van websites, onder andere bijvoorbeeld WorldWatchMonitor.org/Iran en Mohabatnews.com, waarop informatie terug te vinden is over het lot van bekeerlingen in Iran. Dat u slechts de naam van Youssef Nadarkhani kan opgeven als voorbeeld van vervolgte bekeerlingen in Iran en verder ook niet kan meedelen waar op internet u deze informatie hebt gevonden (CGVS II, p. 16) toont aan dat u in het kader van uw asielprofiel als bekeerling wel ergens een opzoeking gedaan hebt, doch getuigt geenszins van enige doortastendheid om informatie over uw eigen huiskerk en problemen te vinden. Dat u geen informatie kan geven over bovenstaande essentiële kernelementen van uw persoonlijk asielaansluiting en uw verklaringen over dit gebrek aan informatie niet als afdoende kunnen worden beschouwd, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u in het geheel geen idee hebt wat de huidige stand van zaken is met betrekking tot uw eigen vervolging (CGVS II, p.16). Dat u H. niet meer heeft kunnen contacteren omdat deze u dat verboden had (CGVS II, p.14), is, zoals eerder vermeld, weinig overtuigend. Het is eveneens vreemd dat uw voormalige vriendin H., die nog steeds in Iran is en bij wie u in eerste instantie onderdook en die dus op de hoogte is van uw problemen, u geen verdere informatie heeft verstrekt. Nochtans stond u met haar in contact tot medio 2020 (CGVS I, p. 3). Van een verzoeker die verklaart te vrezen voor vervolging wordt verwacht dat hij zich regelmatig informeert naar de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst, hetgeen u geenszins aangetoond hebt. Dat u niet op de hoogte bent over de stand van zaken naar aanleiding van uw persoonlijke problemen, waarbij u niet aantoonbaar een aanvaardbare poging tot het bekomen van informatie te hebben ondernomen, ondermijnt de geloofwaardigheid van de beweerde problemen met de autoriteiten." Het is opmerkelijk dat verzoeker verklaarde dat het enkel mogelijk is om meer informatie te vragen over een eventuele officiële klacht aan familieleden (CGVS 2, p. 16) en hij, ondanks hij na zijn aankomst in België contact heeft opgenomen met zijn moeder (CGVS 2, p. 15) verklaarde geen nieuws te hebben omtrent de huidige stand. Dat het gevaarlijk of niet mogelijk zou zijn om contact op te nemen met mensen in Iran om meer informatie te verkrijgen over onder meer het lot van de huiskerkleden, zonder dit op enige wijze te concretiseren, betreft een post-factum uitleg die gelet op verzoekers verklaringen niet geloofwaardig is.

Dat aan verzoekers bekering in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt zoals de commissaris-generaal terecht oordeelde een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn beweerde (voortgezette) engagement na aankomst in Europa.

Documenten die worden neergelegd ter staving van de bekering worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moet worden meegewogen in samenhang met de verklaringen van verzoeker. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de overgemaakte stukken vormelijk en inhoudelijk heeft beoordeeld.

Verzoeker houdt zonder meer voor dat uit de door hem overgemaakte stukken zijn effectieve bekering blijkt, zonder hierbij in te gaan op de concrete inhoud van die stukken en zonder de bespreking van de commissaris-generaal *in concreto* te weerleggen. De commissaris-generaal oordeelde met betrekking tot de aanbevelingsbrieven wat volgt: *“Voor wat betreft uw geloofspraktijk in België legt u aanbevelingsbrieven van de heren Kabissekela en Meygoli, voorgangers in de kerken van respectievelijk Doornik en Kuurne, voor alsook tal van foto’s die enerzijds uw aanwezigheid in beide voornoemde kerken staven en anderzijds moeten aantonen dat u – al dan niet zelf georganiseerd en al dan niet online – Bijbelstudie volgt (CGVS I, p. 9). Voor wat betreft deze documenten dient aangestipt te worden dat de oprechtheid van uw bekering op zich niet aangetoond wordt doordat u in België regelmatig naar verschillende kerken en bijeenkomsten gaat, noch dat er kan aangenomen worden dat u louter op basis van uw kerkgang in België als bekeerling zult beschouwd worden bij terugkeer naar Iran. Bovendien hebben de aanbevelingsbrieven van de kerken in Doornik en Kuurne hoe dan ook een gesolliciteerd karakter aangezien ze duidelijk in het kader van uw procedure om internationale bescherming te krijgen werden opgesteld, hetgeen blijkt uit de inhoud van de brieven zelf. De bewijswaarde van de brieven en de foto’s is uiteindelijk niet meer dan dat u op bepaalde momenten daadwerkelijk aanwezig bent geweest in de kerken en tijdens de Bijbelstudies. Om bewijskrachtig te zijn dienen ze evenwel te kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen hier niet het geval is.”* De Raad merkt nog op dat aan het eigen oordeel dat derden, zoals kerkelijke instanties en geloofsgenoten, geven ten aanzien van de oprechtheid van de bekering, wanneer dit oordeel enkel is gebaseerd op verklaringen van die verzoeker, slechts een beperkt gewicht kan worden toegekend. De motieven van de commissaris-generaal zijn pertinent en draagkrachtig.

M.b.t. verzoekers facebookprofiel stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker daarop boodschappen en foto’s plaatst. Verzoeker gaat er met zijn kritiek, dat de commissaris-generaal verwezen heeft naar algemene informatie teneinde zijn documenten aan de kant te zetten, aan voorbij dat het louter plaatsen van dergelijke foto’s en boodschappen niet voldoende is om vast te stellen dat verzoeker in het vizier zou komen van de Iraanse autoriteiten. In dit opzicht oordeelde de commissaris-generaal op goede gronden wat volgt: *“Deze redenering kan ook doorgetrokken worden voor wat betreft uw openbaar facebookprofiel waar u - onder uw eigen naam - naast religieuze boodschappen ook foto’s post van uw kerkgang in België. U beweert daarenboven dat Jezus Christus u opgedragen heeft de blijde boodschap te verkondigen hetgeen u – sinds u in België bent tracht te doen via uw facebookprofiel en door met mensen te praten in het opvangcentrum waar u verblijft (CGVS I, p. 5-6). U brengt evenwel geen enkele concrete aanwijzing aan dat uw facebook-account in het vizier zou zijn van het Iraanse regime (CGVS II, p. 17). Hiernaar gevraagd verwijst u enkel naar het ‘cyberleger’ van Iran dat dient om mensen te bespioneren en internet te doorzoeken (CGVS II, p. 17). Een dergelijke verwijzing van algemene aard is echter op zich niet voldoende om aan te tonen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming op basis van uw facebookberichten. U dient immers uw vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in concreto aan te tonen en u blijft desbetreffend in gebreke. Bijkomend dient te worden aangestipt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Enkel personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft echter, zoals hierboven aangetoond, niet aannemelijk gemaakt voor uw vertrek uit Iran vervolgd te zijn geweest –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan van u worden verwacht dat u deze boodschappen en foto’s wist alvorens terug te keren naar Iran.”* Ook in zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen enkele concrete elementen bij die erop zouden wijzen dat hij een verhoogd risicoprofiel had in Iran waardoor hij riskeert in het vizier te komen van de Iraanse autoriteiten.

Het is volgens de Raad overigens niet ondenkbaar dat verzoeker dergelijke boodschappen louter plaatst vanuit opportunisme te meer nu de berichten die verzoeker richtte aan M., H., P., M. en H. dateren van na zijn eerste verhoor bij de commissaris-generaal. Verzoeker gaat niet in op de volgende motieven dienaangaande die ook pertinent en draagkrachtig zijn: *“Ook de verschillende afdrukken, zijnde de berichten aan M., H., P., M. en H. die u op 21 oktober 2020 voorlegt om aan te tonen dat u de blijde*

boodschap verspreidt en mensen tracht te bekeren (CGVS II, p. 5), kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen, wel in tegendeel. U hebt bij uw eerste persoonlijk onderhoud immers niet vermeld dat u ook op dergelijke manier de blijde boodschap verkondigde, nochtans werd u uitdrukkelijk gevraagd op welke manieren u dit allemaal deed (CGVS I, p. 6). Bovendien is uit de documenten – waar mogelijk – slechts op te maken dat ze dateren van na uw eerste gehoor op 28 augustus 2020, namelijk 30 augustus voor wat betreft H., 26 september voor wat betreft P. en 14 september voor wat betreft M.. Bij M. is geen datum terug te vinden in de berichten. Het versterkt dan ook het vermoeden dat u louter uit opportunistische redenen deze gesprekken hebt opgestart na het eerste gehoor teneinde uw asielprofiel tijdens het tweede gehoor te versterken. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen bijgevolg verder de geloofwaardigheid van uw voortgezette religieuze engagement.”

Verzoeker bekritiseert de informatie uit de “COI Focus Iran behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten van 30 maart 2020” (stuk 2, landeninformatie, blauwe map) zonder die te weerleggen. De Raad leest dat in voormeld rapport werd uiteengezet dat er geen informatie gevonden is die erop wijst dat afgewezen personen bij terugkeer naar Iran een risicogroep vormen en dat het DFAT-rapport aangeeft dat volgens internationale waarnemers Iran weinig aandacht besteedt aan afgewezen asielzoekers die terugkeren naar Iran. De Raad stelt vast dat voormelde DFAT-rapport zich ook in het administratief dossier bevindt (stuk 3, landeninformatie, blauwe map). Hierin wordt inderdaad bevestigd dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht hebben voor afgewezen asielzoekers bij terugkeer naar Iran (2.29 “*Authorities pay little attention to failed asylum seekers on their return to Iran*”) en dat een goed geplaatste bron geen weet had van een vervolging van vrijwillige terugkeerders voor het bekritisieren van de islamitische Republiek, bekering tot het Christendom of aanzetten tot bekering in het buitenland bij terugkeer naar Iran. Daarnaast stelt het rapport dat de autoriteiten de sociale media profielen van Iraanse onderdanen die terugkeren uit het buitenland niet controleren (“5.26 “*Authorities pay little attention to failed asylum seekers on their return to Iran. (...) A well-placed source was nota ware of voluntary returnees being prosecuted for criticising the Islamic Republic, converting to Christianity or proselytising while abroad on their return to Iran; As far as DFAT is aware, the authorities do not check the social media accounts of Iranians returning from abroad*”). Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de vaststelling dat Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet zou doen ombuigen. Verzoeker beperkt zich tot de loutere hypothetische bewering dat zijn boodschappen op facebook en Instagram onderschept kunnen worden door de Iraanse autoriteiten, maar toont niet aan dat hij een verhoogd risicoprofiel heeft op basis waarvan hij een groter risico zou lopen om de aandacht te trekken van de Iraanse autoriteiten.

Gelet op voorgaande vaststellingen, besluit de Raad samenvattend dat verzoeker, het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, geen oprechte bekering tot het christendom, gebaseerd op een diepgewortelde innerlijke christelijke geloofsovertuiging, aannemelijk maakt. Een gegronde vrees voor vervolging wegens een christelijke bekering blijkt dan ook niet. Dat verzoeker “*in botsing is gekomen met de islamitische waarden en normen in de Iraanse samenleving en hij reeds als jongeman gedegouteerd raakte in de Islam*” toont hij op geen enkele wijze aan. Met dergelijk algemeen betoog werpt hij geen ander licht op de beoordeling van zijn asioldossier.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas en de voorgehouden bekering tot het christendom van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

2.3.4.4. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.5. Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift meermaals opwerpt dat bij twijfel het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. De commissaris-generaal concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielaanvraag in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt de Raad vast dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door de commissaris-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud werd hij de mogelijkheid geboden zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad herhaalt dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij werd gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.8. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO